

DEL POBRE B. B.

I

Jo, Bertolt Brecht, vinc dels boscos negres.
La meva mare un dia em va dur a les ciutats
dins el seu ventre encara. I la fredor dels boscos
la duré dintre meu fins a la mort.

2

A la ciutat d'asfalt estic d'allò més bé,
proveït, ja d'entrada, dels sagraments de mort:
amb diaris. I tabac. I licors.
Desconfiat, gandul, i al capdavall content.

3

Sóc amable amb la gent. Em poso a la clepsa
un barret dur, com tenen per costum.
I dic: «Són unes bèsties que fan una olor rara.»
Després dic: «Tant se val, perquè jo també ho sóc.»

4

Abans de dinar me'n vaig a seure
als meus balancins buits, amb unes quantes dones.
Me les miro tranquil i vet aquí que els dic:
«En mi teniu un tipus del qual no fareu res.»

5

Cap al vespre uns quants homes aplego al meu voltant,
i els uns als altres ens tractem de «senyor meu».

Damunt les meves taules tenen els peus posats.
Diuen: «Millorarem», i no pregunto: «¿Quan?»»

6

En clarejar, damunt l'alba grisa es pixen els avets,
i els seus paràsits, els ocells, es posen a cridar.
En aquella hora, a la ciutat, buido el meu vas i llenço
la punta del cigar i m'adormo inquiet.

7

Som instal·lats, raça poc consistent,
en cases que semblaven indestructibles
(així vam construir els llargs edificis de Manhattan
i les antenes fines que entretenen l'Atlàntic).

8

D'aquestes ciutats quedarà: allò que les creuava, el vent!
La casa fa feliç aquell que hi menja: i ell la deixa buida.
Sabem que som una gent provisional
i que darrere nostre no vindrà res digne d'esment.

9

Als terratrèmols que vindran, espero
no deixar apagar el meu Virginia per amargor.
Jo, Bertolt Brecht, llançat a les ciutats d'asfalt
des dels boscos negres, dins el cos de la mare, temps enrere.